

MLADÁ FRONTA

EROTIC

EMMA CHASEOVÁ

Zapletený

EROTIC

Emma Chaseová

Zapletení

MLADÁ FRONTA

Přeložila Iva Hejlíčková

Copyright © 2013 by Emma Chase
Translation © Iva Hejlíčková, 2014

JOEOVI,

*který mi ukázal, co je to skutečná láska,
a den za dnem mi dovoloval nahlížet
do komplikovaného procesu mužského myšlení.*

Kapitola jedna

Vidíte tu nemytou a neoholenou hroudu na gauči? Chlápka ve špinavém šedém triku a roztrhaných teplákách?

To jsem já, Drew Evans.

Normálně takhle nevypadám. To opravdu není můj styl.

Ve skutečném životě jsem pečlivě upravený, hladce oholený a černé vlasy nosím po stranách sčesané dozadu, takže údajně vypadám nebezpečně, ale profesionálně. Obleky mám šité na míru a boty, které nosím, jsou dražší než váš nájem.

A můj byt? Ten vypadá takhle. Žaluzie jsou stažené a na nábytek dopadají modravé odlesky z televize. Stolky a podlaha jsou poseté lahvemi od piva, krabicemi od pizzy a prázdnými kelímkami od zmrzliny.

Tohle není můj skutečný byt. Ten, ve kterém obvykle žiju, je bez poskvrnky. O to se stará dívka, která ke mně dvakrát týdně dochází. Mám všechny moderní vymoženosti, všechny ty hračky, o kterých každý dospělý kluk sní: prostorový zvuk, satelitní reproduktory a velkoformátovou plazmu, která by každého chlapa donutila pokleknout a žebrotit o přídavek. Zařízení je moderní – spousta černí a nerezové oceli –, takže je okamžitě jasné, že tady žije muž.

Jak už jsem řekl, to, co právě vidíte, nejsem já. Mám virózu.

Viróza.

Všimli jste si, že jména těch nejstrašlivějších nemocí v dějinách znějí velmi poeticky? Slova jako *malárie*, *průjem*, *cholera*. Myslíte, že to dělají schválně? Že se prostě snaží najít příjemný způsob jak říct, že si připadáte jako něco, co přitáhla domů kočka?

Viróza. Když si to opakujete dost dlouho, zní to vlastně hezky.

Každopádně si jsem dost jistý, že právě tohle mám. Proto už jsem sedm dní zalezlý doma. Proto mám vypnutý telefon a z gauče vstávám,

jen abych si došel na záchod, anebo převzal od poslíčka pizzu.

Jak dlouho vůbec viróza trvá? Deset dní? Měsíc? Ta moje udeřila před týdnem. Budík zazvonil v pět ráno jako obvykle, ale místo abych vyskočil z postele a šel do kanceláře, kde jsem za hvězdu, praštil jsem s budíkem o zeď a rozsekal ho na kusy.

Stejně mi lezl na nervy. Pitomej budík. Pitomý píp-píp-pípání.

Obrátil jsem se a znovu usnul. Když jsem se nakonec vyhrabal z postele, cítil jsem se slabý a bylo mi nanic. Bolelo mě na prsou a třeštila mi hlava. Jasně – viróza. Spát se mi už nechtělo, tak jsem se svalil sem, na svůj věrný gauč. Byl tak pohodlný, že jsem se na něm rozhodl zůstat. Celý týden. A díval jsem se přitom na televizi, dávali největší hity Willa Ferrella.

Teď právě běží *Zprávař: Příběh Rona Burgundyho*. Dneska už jsem to viděl třikrát, ale ještě jsem se nezasmál. Ani jednou. Možná to kouzlo funguje až napočtvrté.

Někdo mi buší na dveře.

Podělanej portýr. Na co ho krucinál máme? Ten se bude divit, až letos dojde na vánoční tuzéry.

Rozhodnu se bušení ignorovat, ale nepřestává.

A nepřestává.

„Drewe! Drewe, já vím, že tam jsi. Otevři ty zatracený dveře!“

Panebože, ne.

To je Mrcha, jinak známá jako moje sestra Alexandra.

Když říkám *mrcha*, myslím to velmi láskyplně, přísahám. Ale přesně taková ona je – panovačná, umíněná a neústupná. Já toho portýra zabiju.

„Drewe, jestli neotevřeš, zavolám policii a přísahám bohu, že ty dveře nechám vyrazit!“

Už chápete, jak to myslím?

Popadnu polštář, který mi leží na klíně od chvíle, co na mě padla viróza, zabořím do něj obličej a zhluboka se nadechnu. Voní jako vanilka a levandule.

„Drewe! Slyšíš mě?“

Přitisknu si polštář na hlavu. Ne proto, že voní jako... ona..., ale protože tlumí zvuky vytrvalého bouchání na dveře.

„Mám v ruce telefon! Vytáčím!“ Uslyším v Alexandřině hlase

varovný tón a dojde mi, že nežertuje.

Hluboce si povzdechnu a donutím se vstát z gauče. Cesta ke dveřím chvíli trvá. Každý krok na ztuhlých, bolavých nohou mi dává zabrat.

Podělaná viróza.

Otevřu dveře, odhodlaný čelit náporu titánského hněvu. Mrcha svou dokonale vymanikúrovanou rukou drží u ucha nejnovější iPhone, blondaté vlasy má stažené do jednoduchého, ale elegantního uzlu a přes rameno jí visí tmavě zelená kabelka ve stejném odstínu jako její sukně. Lexii prostě musí ladit všechno.

Za ní stojí ve zmačkaném modrém obleku a s příslušně kajícím výrazem Matthew Fisher, můj nejlepší kamarád a kolega.

Promiň, portýře. Zabiju Matthewa.

„Ježíšikriste!“ zaječí Alexandra vyděšeně. „Co se ti krucinál stalo?“

Říkal jsem vám, že tohle nejsem já.

Neodpovím. Nemám na to energii. Jen nechám dveře otevřené a padnu obličejem zpátky na gauč. Je pevný, ale hebký a hřejivý.

Miluju tě, gauči. Už jsem ti to někdy řekl? Tak ti to říkám teď.

I když mám obličej zabořený v polštáři, cítím, že Alexandra a Matthew pomalu vcházejí do bytu, a představuju si, jaký šok mají při pohledu na ten nepořádek ve tvářích. Vykouknu ze svého kokonu a konstatuju, že mé vnitřní oko se nezmýlilo.

„Drewe?“ Tentokrát v těch dvou krátkých slabikách zazní obava.

Pak se ale zase naštve. „Propánaboha, Matthewe, proč jsi mi nezačal dřív? Jak jsi tohle mohl dopustit?“

„Já ho neviděl, Lexi!“ odpoví Matthew rychle. Vida, on se Mrchy taky bojí. „Chodil jsem sem každé den. Neotvíral mi.“

Sedne si vedle mě a gauč pod její vahou poklesne. „Drewe?“ řekne tiše. Cítím, jak mě její ruka jemně hladí po vlasech. „Brouku?“

Hlas jí zní tak strašně ustaraně, že mi připomene matku. Když jsem byl jako kluk nemocný, máma mi do pokoje nosila na podnose horkou čokoládu a polévku. Vždycky mě políbila na čelo, aby zjistila, jestli mám ještě horečku, a mně se pak vždycky udělalo líp. Ta vzpomínka a Alexandřino chování způsobily, že mi zavřené oči zvlhly.

To jsem vážně takový chudák?

„Jsem v pohodě, Alexandro,“ řeknu, i když si nejsem jistý, jestli mě přes ten sladce vonící polštář slyší. „Mám virózu.“

Zaslechnu otvírání krabice od pizzy a pak, když se z ní vyline zápach shnilého sýra a salámu, zasténání. „Tohle není ideální dieta pro někoho, kdo má chřipku, bratříčku.“

Dolehne ke mně zvuk přesouvaných pivních lahví a odpadků a já vím, že začala ten svinčík uklízet. Nejsem jediný, kdo je v naší rodině zatížený na pořádek.

„Tohle je prostě špatně!“ Ostře se nadechne a podle smradu, který se přidá k hnilobnému aromatu pizzy, mi dojde, že právě otevřela tři dny starý kelímek se zmrzlinou, který nebyl tak prázdný, jak jsem si myslel.

„Drewe,“ jemně mi zatřeše ramenem. Vzdám to, posadím se a promnu si unavené oči. „Mluv se mnou,“ zaprosí. „Co se děje? Co se stalo?“

Jak se tak dívám na utrápený výraz své velké sestry, rázem se ocitnu o dvaadvacet let zpátky. Bylo mi šest a můj křeček, Pan Popleta, umřel. A stejně jako tehdy si i teď náhle uvědomím bolestnou pravdu.

„Konečně se to stalo.“

„Co se stalo?“

„To, cos mi celá léta přála,“ zašeptám. „Zamiloval jsem se.“

Vidím, jak se jí na tváři rodí úsměv. Tohle si vždycky přála. Je vdaná za Stevena celé věky a miluje ho ještě déle. Nikdy nesouhlasila s mým způsobem života a nemohla se dočkat, až se usadím, až si najdu někoho, kdo se o mě bude starat tak, jako se ona stará o Stevena. A jako se naše matka pořád stará o otce.

Já jsem jí ale tvrdil, že k tomu nikdy nedojde. Jednoduše proto, že o to nestojím. Proč nosit knížku do knihovny? Písek na pláž? A nač kupovat krávu, když máte mléko zadarmo?

Už chápete, o co tady jde?

Tichým hlasem, který sám nepoznávám, řeknu: „Ona je s někým jiným. Ona... ona mě nechce, Lex.“

Po sestřině tváři se rozlije soucit jako med po chlebu. Soucit a taky odhodlání. Alexandřinou specialitou je dávat věci do pořádku

- dokáže vyčistit odpad, spravit promáčklou zeď a odstranit z koberce jakoukoli skvrnu. Je mi jasné, co se jí v té chvíli honí hlavou: její malý bratříček je na dně, takže ho z toho dna zase musí zvednout.

Kéž by to bylo tak snadné. Myslím, že mé zlomené srdce neslepi ani všechen epoxid na světě.

Už jsem se zmínil, že jsem taky trochu básník?

„Neboj, Drewe, to dáme do pořádku.“

Tak co, znám svou sestru, nebo ne?

„Běž si dát dlouhou horkou sprchu. Já uklidím tenhle svinčik a pak půjdeme ven. Všichni tři.“

„Nemůžu jít ven.“ *Copak mě neposlouchala?* „Mám virózu.“

Soucitně se usměje. „Potřebuješ pořádný teplý jídlo. Potřebuješ sprchu. Pak ti bude líp.“

Možná má pravdu. Bůh ví, že po tom, co jsem dělal posledních sedm dní, mi líp není. Pokrčím rameny a vstanu, abych udělal, co mi řekla. Vezmu si s sebou polštář. Jako čtyřletý kluk, co s sebou všude tahá medvídka.

Nemůžu si pomoci a po cestě do koupelny přemýšlím o tom, jak se to všechno stalo. Byly doby, kdy jsem měl báječný život. Dokonalý život. A pak se to všechno podělalo.

Chcete vědět jak? Chcete slyšet můj dojemný příběh? Fajn. Všechno to začalo před pár měsíci. Běžný sobotní večer.

Tedy běžný pro mě.

* * *

O čtyři měsíce dřív...

„Sakra, jo. Tak je to dobrý. Jo, to se mi líbí.“

Vidíte toho chlapíka - černý oblek, ďábelsky pohledný? Chlapíka, co mu ho vlnadná zrzka právě kouří v kabině na záchodě? Tak to jsem já. *Skutečný* já. JPV: já před virózou.

„Kriste, bejby, já už budu.“

Teď to na chvíli stopnu.

Dámám, které poslouchají, si dovolím dát jednu radu zcela zdarma. Pokud vám chlap, kterého jste právě potkaly v klubu, říká *bejby, miláčku, zlato* a tak podobně, nedopusťte se té chyby, že byste uvěřily,

že je do vás takový blázen, že už vám vymýšlí přezdívky.

Je to tím, že si nechce nebo nemůže zapamatovat vaše jméno.

A žádná holka nechce být oslovovaná cizím jménem, zvláště když klečí na pánských záchodcích a dělá vám to. Takže jsem pro jistotu vyrukoval s *bejby*.

A jak že se jmenovala? Není to jedno?

„Sakra, zlato, už jsem.“

S mlasknutím odtáhla hlavu a jako prvoligový baseballista zachytila všechno, co jsem jí vystríkal do rukou. Přesunul jsem se k umyvadlu, abych se opláchl a zapnul. Zrzka vyndala z kabelky láhev ústní vody a s úsměvem si vyplachovala pusou.

Okouzlující.

„Nedáme si drink?“ zeptala se hlasem, který určitě pokládala za svůdný.

Pro vaši informaci – když jsem hotový, jsem *hotový*. Nejsem typ chlapa, který leze na stejnou horskou dráhu podruhé. Jednou stačilo. Vzrušení je pryč – a zájem taky.

Matka mě ovšem vychovala jako gentlemana. „Jistě, zlatíčko. Najdi stůl a já ti přinesu něco k pití.“ Koneckonců se při kouření snažila. Zaslouží si panáka.

Zamířila ke stolku a já se vydal k přelidněnému baru. Říkal jsem, že byla sobota večer, nebo ne? A tenhle bar se jmenoval REM. Ne, ne R. E. M. – ale rem, REM jako fáze spánku, jako když sníte. Chápete?

Byl to nejmódnější klub v New Yorku, tedy alespoň ten večer. Příští týden už to zase bude jiný, ale na místě nezáleží. Scénář je pokaždé stejný. Já a mí kámoši každý víkend přicházíme společně, ale odcházíme každý zvláště – a nikdy ne sami.

Nedívejte se na mě tak. Nejsem parchant. Nelžu, neoblubužuju ženský květnatými řečmi o společné budoucnosti a lásce na první pohled. Jdu na to přímo. Chci se pobavit – na jednu noc – a říkám jim to rovnou. V tom jsem lepší než devadesát procent chlapů, co tu jsou. Věřte mi. A většina holek tady hledá totéž co já.

Fajn, možná to není tak úplně pravda. Ale můžu snad za to, že když si se mnou zapíchnou, chtějí být rovnou matkami mých dětí? To není můj problém. Jak jsem řekl: vždycky jim narovinu povím, jak to je, užiju si a pak taxíkem domů. Díky, dobrou. Nevolej mi, protože

já ti docela určitě zpátky volat nebudu.

Když jsem se konečně prodral k baru, objednal jsem dva drinky a chvíli pozoroval svíjející se těla na tanečním parketu, která splývala ve všudypřítomném rytmu.

A pak jsem ji uviděl. Stála asi čtyři metry ode mě, trpělivě čekala. V tom davu lidí, kteří toužili po alkoholu, mávali penězi a snažili se upoutat barmanovu pozornost, vypadala trochu nesvá.

Říkal jsem vám, že jsem básník. Pravda je, že takový nejsem odjakživa. Přesněji řečeno, nebyl jsem až do téhle chvíle. Byla nádherná, andělská, úžasná. Nazvěte to, jak chcete. Podstatné bylo, že jsem na chvíli zapomněl dýchat.

Měla dlouhé tmavé vlasy, které se leskly dokonce i v tlumeném osvětlení klubu. Na sobě červené šaty s hlubokým výstřihem na zádech – sexy, ale elegantní –, které zdůrazňovaly všechny její dokonale tvarované křivky. Ústa měla plná a šťavnatá, rty si přímo říkaly o polibek.

A ty její oči. Panebože. Obrovské, kulaté a nekonečně temné. Představil jsem si, jak se na mě dívají, když mi bere ptáka do té své sexy malé pusinky. Dotyčný orgán při té myšlence okamžitě ožil. Musel jsem ji mít.

Rychle jsem přehodnotil situaci a rozhodl se, že dnes bude ona ta šťastná, co se bude těšit mé společnosti po zbytek noci. A hodlal jsem si to užít.

Došel jsem k ní právě ve chvíli, kdy otvírala ústa, aby si objednala drink, a předběhl ji: „Dáma si dá...“ Prohlížel jsem si ji a odhadoval, co by asi tak mohla chtít. Mám na to talent. Někteří lidé jsou pivaři, jiní jsou na skotskou se sodou, nebo na archivní víno, další na brandy nebo sladké šampaňské. A já vždycky dokážu odhadnout, kdo je kdo. Vždycky. „...Veramonte Merlot, ročník 2003.“

Otočila se ke mně se zdviženým obočím a očima mě sjela od hlavy až k patě. Zřejmě usoudila, že nejsem zkrachovalec, a řekla: „Jste dobrý.“

Usmál jsem se. „Zdá se, že moje pověst mě předběhla. Ano, to jsem. A vy jste krásná.“

Začervenala se – do tváří jí opravdu stoupla červeně –, a odvrátila

se. Kdo se dneska ještě červená? Bylo to rozkošné.

„Co byste řekla tomu, kdybychom si našli nějaké příjemnější místo... kde bychom měli soukromí? Abychom se mohli líp poznat.“

Bez zaváhání odpověděla: „Jsem tu s přáteli. Oslavujeme. Do podobných podniků normálně nechodím.“

„Co slavíte?“

„Právě jsem získala magistra na ekonomii a v pondělí nastupuju do nové práce.“

„Opravdu? To je ale náhoda. Taky pracuju ve financích, možná už jste slyšela o naší firmě Evans, Reinhart a Fisher?“ Jsme nejlepší butiková investiční banka ve městě, takže jsem si byl jistý, že na ni udělám náležitý dojem.

Teď si uděláme další pauzu, ano?

Viděli jste, jak ta krásná ženská otevřela ústa, když jsem jí řekl, kde dělám? Všimli jste si, jak se jí rozšířily oči? To by vám mělo něco napovědět.

Já jsem si toho ale tehdy nevšiml – všechnu pozornost jsem totiž věnoval jejím kozám. Byly dokonalé, mimochodem menší, než se mi obvykle líbí, právě tak do dlaně. Ovšem pokud se toho týče, dlaně je právě tak akorát.

Zapamatujte si ten překvapený výraz, později bude dávat smysl. Ale zpět ke konverzaci.

„Máme tolik společného,“ řekl jsem. „Oba děláme byznys, oba máme rádi dobré červené... Myslím, že bychom měli zjistit, kam nás to dnes v noci zavede. Dlužíme to sami sobě.“

Zasmála se. Byl to kouzelný zvuk.

Teď bych vám měl vysvětlit jednu věc. V případě kterékoli jiné ženy a kterékoli jiné noci bych už teď seděl v taxíku, ruku položenou na jejich šatech a moje rty by ji nutily sténat. O tom žádná. A kupodivu to bývá i docela vzrušující.

„Mimochodem, já jsem Drew.“ Natáhl jsem ruku. „A vy jste...?“

Zvedla ruku. „Zasnoubená.“

Nenechal jsem se odradit, políbil jí ruku a jemně po ní přitom přešel jazykem. Viděl jsem, jak se má zdráhavá kráska pokouší potlačit zachvění, a věděl jsem, že ji navzdory jejím slovům začínám zajímat.

Víte, já nejsem typ, který poslouchá, co mu lidé říkají. Všímám si, jak to říkají. Když si dáte načas a sledujete, jak se lidé pohybují, jak se na vás dívají, jak zvyšují a snižují hlas, můžete se o nich dozvědět spoustu věcí.

Její oči mi možná říkají ne... Ale co její tělo? To křičí: *Jo, vošukej mě přímo tady, na baru.* Během tří minut mi řekla proč je tady, čím se živí a dovolila mi polaskat jí ruku. Takhle se nechová ženská, která nemá zájem – tak se chová ženská, která zájem mít nechce.

A s tím už se dá něco dělat.

Měl bych poznámku k jejímu zásnubnímu prstenu. Diamant byl tak malý, až byl skoro neviditelný. Ale nechtěl jsem ji urazit. Řekla, že právě absolvovala, a já mám kamarády, co taky vystudovali ekonomku, takže vím, že půjčky mohou být drtivé.

Rozhodl jsem se pro jinou taktiku – upřímnost. „Tím líp. Vy nechodíte na podobná místa, já nejsem na vztahy. Dokonale se k sobě hodíme. Neměli bychom tohle spojení prozkoumat blíž?“

Znovu se zasmála a před námi přistály drinky. Zvedla ten svůj: „Díky za pití, ale už bych se měla vrátit k přátelům. Těšilo mě.“

Nedokázal jsem si pomoci a vyzývavě jsem se na ni usmál: „Když mi dovolíte, abych vás odsud odvedl, dodám slovu *potěšení* úplně nový význam.“

Se shovívavým úsměvem potřásla hlavou a při odchodu ke mně přes rameno pronesla: „Dobrou noc, pane Evansi.“

Jak jsem řekl, jsem typický pozorovatel. Sherlock Holmes a já bychom spolu mohli chodit na pivo. Jenže jsem byl tak uchvácený pohledem na ten dokonalý zadek, že mi to nejdřív ušlo.

Všimli jste si? Postřehli jste ten detail, který mi unikl?

Správně. Oslovila mě „pane Evansi“, ale já jí své příjmení nikdy neřekl. Tohle si taky pamatujte.

Prozatím jsem tu tajemnou tmavovlásku nechal odejít. Měl jsem v úmyslu jí uzdičku trochu povolit a pak přitáhnout – a to se všim všudy. Pokud by bylo třeba, měl jsem v plánu sledovat ji třeba celou noc.

Byla prostě neuvěřitelně sexy.

Pak mě ale našla zrzka. Jo, ta z pánských záchodků. „Tady jsi! Myslela jsem, že ses ztratil.“ Přitiskla se mi k boku a důvěrně mě

pohladila po ruce. „Co kdybysme šli ke mně? Je to za rohem.“

Díky - ale ne. Zrzka se rychle stávala matnou vzpomínkou. Měl jsem daleko lepší a zajímavější cíl a chtěl jí to říct, když vtom se vedle ní objevila další zrzka.

„Tohle je moje sestra Mandy. Všechno jsem jí o tobě řekla. Myslela si, že my tři bysme se mohli... však víš... pobavit.“

Podíval jsem se na zrzčinu sestru - lépe řečeno dvojče. A změnil jsem plány. Já vím, vím... říkal jsem, že na žádnou horskou dráhu podruhé nelezu. Ale dvojitá dráha?

Takovou jízdu by žádný chlap neprošvihnul.

Kapitola dvě

Už jsem říkal, že miluju svou práci? Kdyby moje firma byla v první baseballové lize, byl bych její nejužitečnější hráč. Jsem partnerem v jedné z nejlepších investičních bank v New Yorku, která se specializuje na média a technologie. Firmu založil můj otec a dva jeho nejbližší přátelé, což ovšem neznamená, že jsem nedřel jako mezek, abych se dostal tam, kde jsem. Dřel. A taky to neznamená, že nemakám do úmoru, abych si svoji reputaci zasloužil. Makám.

Ptáte se, co takový investiční bankéř dělá? Tak jo, vzpomeňte si na scénu z *Pretty Woman*, kde Richard Gere říká Julii Robertsové, že jeho společnost kupuje jiné společnosti a pak je kus po kuse rozprodává. Tak ten chlapík, co mu přitom pomáhá, jsem já. Sjednávám dohody, sestavuju smlouvy, provádím kontroly dokumentace, navrhuju úvěrové smlouvy a spoustu dalších věcí. Jsem si ale jistý, že právě tohle vás moc nezajímá.

Teď se asi ptáte, proč chlápek jako já cituje sladák typu *Pretty Woman*.

Odpověď je jednoduchá. Když jsem byl malý, matka mně a Lexii každý týden vnucovala „rodinnou návštěvu kina“ a Mrcha tedy každý druhý týden vybírala film. Prošla celou fází posedlosti Julií Robertsovou a otravovala s ní skoro rok. Dokážu ten prokletej film citovat doslova. Nicméně musím uznat, že Richard Gere je zatraceně cool.

Ale zpátky k mé práci.

Nejlepší na ní je euforie, kterou cítím, když uzavřu opravdu dobrý obchod. Je to jako vyhrát blackjack v kasinu ve Vegas nebo jako kdyby si vás vybrala Jenna Jamesová a požádala vás, abyste hráli v jejím příštím pornu. Nic – a tím myslím skutečně *nic* – lepšího neexistuje.

Dělám pro své klienty průzkum trhu. Doporučuju kroky, které by měli udělat. Víím, které společnosti skomírají a daly by se koupit a kdy zbývá jen nepřátelské převzetí. Mám zákulisní informace o tom, který mediální magnát se chystá skočit z Brooklynského mostu, protože utratil příliš velkou část firemních zisků za luxusní děvky.

Souboj o klienty je nelítostný. Musíte je přilákat, navnadit a donutit je, aby uvěřili, že pro ně nikdo jiný neudělá to co vy. Je to jako sex. Místo orgasmu ale následuje velký, tučný šek. Sobě i svým klientům vydělávám peníze – hodně peněz.

Pracuju tu i synové otcových partnerů, Matthew Fisher a Steven Reinhart. Ano, ten Steven. Mršín manžel. My tři jsme, stejně jako naši otcové, vyrůstali pohromadě, chodili spolu do školy a teď společně pracujeme ve firmě. Staří pánové nechávají skutečnou práci na nás. Čas od času se zastaví, aby měli pocit, že mají věci pod kontrolou, a pak zamíří do klubu na odpolední golf.

Nechci říct, že Matthew a Steven nejsou v práci dobří, to v žádném případě, ale já jsem hvězda. Já jsem žralok. Já jsem ten, koho si klienti žádají a koho se krachující firmy bojí. Vědí to oni a já taky.

V pondělí ráno jsem byl v kanceláři jako vždycky v devět. Moje sekretářka – malá blondatá kuřačka s pěkným krkem – už tu byla. A s ní i můj program na celý den, vzkazy z víkendu a nejlepší kafe široko daleko.

Ne, nepíchal jsem ji.

Ne že bych nechtěl. Věřte mi, kdyby pro mě nepracovala, bušil bych do ní jako Muhammad Ali.

Mám svá pravidla, můžete jim říkat i zásady. Jedna z nich zní – nemít pletky v kanceláři. Neseru tam, kde jím, nešukám tam, kde pracuju. Je mi fuk, že by šlo o sexuální obtěžování, prostě to nedělá dobře byznysu. Je to neprofesionální.

Erin je s výjimkou mých pokrevních příbuzných jediná žena, se kterou mám platonický poměr, je taky jedinou příslušnicí opačného pohlaví, kterou jsem kdy považoval za přítele. Máme báječný pracovní vztah. Erin je prostě... fantastická.

A to je další důvod, proč bych ji nepřefíkl, ani kdyby ležela s roztaženými nohama na stole a škemrala o to. Věřte mi nebo ne, najít

dobrou, ale skutečně dobrou sekretářku je těžké. Pracovaly pro mě holky pitomější než kýbl smetí. Zaměstnával jsem takové, co si myslely, že to zvládnou na zádech, jestli víte, co tím myslím. Tyhle holky bych rád potkal v sobotu večer v baru, ale nechci, aby mi v pondělí ráno zvedaly telefon.

Už jste si udělali obrázek? Takže zpátky k mému pádu do pekel.

„Zrušila jsem ti oběd s Mechou v jednu. Budeš s nima mít schůzku ve čtyři,“ řekla Erin, když mi předávala hromádku vzkazů.

Do prdele.

Mecha Communications byl multimiliardový mediální konglomerát, na jehož akvizici španělskojazyčné kabelovky jsem pracoval celé měsíce, a jeho výkonný ředitel Radolpho Scucini byl vždycky přístupnější s plným žaludkem.

„Proč?“

Podala mi desky. „Dnes obědváš v konferenční místnosti. Tvůj otec bude představovat nového společníka. Víš, jaký v těchhle věcech je.“

Viděli jste někdy *Vánoční koledu*? Ale samozřejmě že viděli, vždycky před Vánoci dávají na některém kanále nějakou její verzi. Vzpomínáte si, jak Duch minulých Vánoc přenese Scrooge zpátky do času, kdy byl mladý a šťastný? A že měl šéfa Fezziwiga, tloušťka, který pořádal velkolepé večírky? Tak to je můj otec.

Můj táta tuhle společnost miluje a všechny své zaměstnance považuje za členy širší rodiny. Jakákoli záminka je mu dobrá, aby uspořádal v kanceláři večírek. Oslavy narozenin, loučení před mateřskou, obědy ke Dni díkůvzdání, oslavy Prezidentského dne, večere na Den Kryštofa Kolumba... Mám pokračovat?

Je vůbec div, že se tu něco udělá.

A Vánoce? Na ty jsem zapomněl. Otcovy vánoční večírky jsou legendární. Všichni chodí domů na mraky a někteří nedojdou vůbec. Loni se na večírek dokonce pokoušelo vetřít deset zaměstnanců konkurenční banky, tak byl skvělý. A to všechno proto, aby otec ve firmě dosáhl atmosféry, jakou tu chce mít.

Má rád své zaměstnance a oni na oplátku milují jeho. Oddanost, lojalita – toho tu máme na rozdávání. I proto jsme nejlepší. Lidé, kteří u nás pracují, by za toho mého staříka obětovali snad i vlastní dítě.

Přesto jsou dny, jako třeba dnešek, kdy na námluvy s klientem potřebuju čas, a tahle oslava byla sice královskou, ale přesto osinou v zadku. Ale co naděláte.

Nabral jsem si v bufetu jídlo a přisedl k nim ke stolu ve chvíli, kdy Matthew líčil svou sobotní noc. „Pak na mě vybalila želízka a bič. No fakt, bič. Myslel jsem, že bude po mně, přísahám bohu. Člověče, vždyť ona šla do kláštera... studovat na mizernou jeptišku.“

„Říkal jsem ti, tichá voda břehy mele,“ dodal Jack se smíchem.

Matthew obrátil své oříškové oči na Stevena: „Vážně, kámo, měl bys jít jednou s náma. Prosím tě, aspoň jednou.“

Usmál jsem se, protože jsem přesně věděl, co přijde.

„Sorry, to neznáte moji ženu?“ zeptal se Steven a obočí se mu zmateně stáhlo.

„Nebud' takovej zbabělec,“ popichoval ho Jack. „Řekni jí, že jdeš hrát karty nebo tak něco. Měl bys taky trochu žít.“

Steven si sundal brýle a kapesníkem začal leštit skla. Vypadalo to, že tu myšlenku zvažuje.

„Fajn. A až na to přijde – a Alexandra na to přijde, to vás ujišťuju –, naservíruje vám moje koule na stříbrným podnose i s česnekovou omáčkou a starým chianti.“

Vydal srkavý zvuk à la Hannibal Lecter, kterým mě rozesmál k slzám.

„Navíc já mám doma filet mignon, pánové,“ poznamenal škodolibě, když si brýle zase nasadil a protáhl si ruce nad hlavou. „Já o nějaký levný jídelny nestojím.“

„Jseš srágora,“ vyprskl Matthew a Jack potřásl směrem k mému švagrovi hlavou: „I ten nejlepší filet se přejí, když ho máš denně.“

Steven přešel do obrany: „Nepřejí, když ho vaříš pokaždý jinak. A moje kotě ví, jak mi jídlo správně okořenit.“

Zvedl jsem ruku a škemral: „Prosím vás, už toho nechte.“ Jsou věci, které si představovat opravdu nechci. Nikdy.

„A co ty, Drewe? Viděl jsem tě odcházet s těma dvojčatama. Byly to fakt zrzky?“ zeptal se mě Jack.

Cítil jsem, jak se mi po tváři rozlévá spokojený úsměv. „To si piš.“ A pak jsem jim popsals svou divokou sobotní noc do všech barvitých a lahodných detailů.

Dobře, tady se zastavíme. Úplně vidím váš odsuzující pohled a slyším i rozhořčený nesouhlas: *„To je ale hajzl. Měl sex s holkou – v tomhle případě se dvěma – a teď o tom vypráví kamarádům. To je tak ponižující.“*

Tak zaprvé, kdyby holka chtěla, abych ji respektoval, musela by se chovat tak, aby si respekt zasloužila. A zadruhé – já se nesnažím být hovado. Jsem prostě chlap a všichni chlapi mluví s kámošema o sexu.

Pokud by vám to náhodou ušlo, zopakuju to:

VŠICHNI CHLAPI MLUVÍ S KÁMOŠEMA O SEXU.

Říká vám, že on to nedělá? Vykašlete se na něj, protože vám lže.

A další věc – slyšel jsem rozhovory své sestry a jejích kamarádek. Nad některými věcmi, které jim vycházejí z pusy, by se červenal i Larry Flynt. Takže nepředstírejte, že ženy o tom nemluví stejně jako chlapi..., protože já stoprocentně vím, že mluví.

Po objasnění nejlepších bodů mého víkendu se řeč u stolu stočila na fotbal a efektivitu Manningova útoku. V pozadí jsem slyšel otcův hlas, který detailně popisoval úžasné úspěchy nového společníka, jehož složku jsem se ráno ani neobtěžoval otevřít. Whartonova škola na Pensylvánské univerzitě, první ve třídě, stáž v Credit Suisse, bla, bla, bla.

Přestal jsem vnímat ruch hovoru, protože moje myšlenky se vrátily k té části sobotní noci, o které jsem kamarádům neřekl, a sice k setkání s černovlasou bohyní. Pořád ještě jsem před sebou viděl ty tmavé kulaté oči, svůdná ústa, zářivé vlasy, které snad ani nemohly být tak jemné, jak vypadaly.

Nebylo to poprvé, kdy mi za poslední den a půl její obrázek samovolně vytanul na mysl. Snad každou hodinu se mi zjevovala představa některé části jejího těla a já si představoval, co bych s ní dělal. Tedy přesněji řečeno, co bych s ní dělal, kdybych zůstal, sbalil ji a strávil s ní noc.

Je to zvláštní. Nejsem typ, který by nostalgicky vzpomínal na náhodné známosti z víkendových dobrodružství. Většinou na ně zapomenu v momentě, kdy opouštím jejich postel. Ale na ní bylo něco... Možná proto, že mě odmítla, možná proto, že jsem neznal její jméno. Možná to byla ta sladká pevná prdelka, co ve mně vzbuzovala touhu popadnout ji a nepustit.

Jak se mé myšlenky zaměřily na tuhle konkrétní představu, pocítil jsem známé chvění v jižní oblasti, jestli chápete, co tím myslím. V duchu jsem se otrásl. Spontánní erekci jsem neměl od dvanácti. Co s tím?

Vypadalo to, že budu muset zavolat té krasavici, co mi dnes ráno v kavárně podstrčila svoje číslo. Normálně si tenhle druh aktivit nechávám na víkendy, ale vypadalo to, že můj pták si žádá výjimku.

V té chvíli jsem zamířil do fronty, kam už se řadili kolegové, aby tradičně potřásli rukou novému zaměstnanci. Jak jsem si to šinul dopředu, otec si mě všiml a přišel mě pozdravit láskyplným poplácáním po zádech.

„To jsem rád, žes to stihl, Drewe. Ta nová dívka má opravdu potenciál. Chci, aby sis ji vzal pod křídla a pomohl jí získat zkušenosti. Udělej to, synku, a já ti garantuju, že se rozjede a všichni na ni budeme pyšní.“

„Jasně, tati, žádný problém.“

Skvělý. Jako bych neměl své práce dost. Teď ještě budu držet za ruku nějakého nováčka a provádět ho temným světem korporátní Ameriky. Fakt dokonalý.

Díky, tati.

Konečně jsem byl na řadě. Stála ke mně zády a já zaznamenal hladké tmavé vlasy, svázané do nízkého uzlu, a malou, drobnou postavu. Mluvila s někým přede mnou, očima jsem sjel po jejích zádech. Instinktivně jsem pokračoval k zadku a... *Moment.*

Krucí, počkejte na moment.

Ten zadek už jsem viděl.

A do prdele.

Otočila se.

Do prdele.

Podívala se na mě hlubokýma, zářivýma očima, o nichž se mi doteď ani nesnilo, široce se usmála a napřáhla ke mně ruku. „Pane Evansi.“

Cítil jsem, jak otvírám a zase zavírám ústa, aniž by z nich vyšlo jediné slovo. Ten šok, že ji zase vidím, a zrovna tady, mi musel momentálně zmrazit tu část mozku, která kontroluje řeč. Když zase

začala fungovat, slyšel jsem otce, jak říká: „...Brooksová. Katherine Brooksová. Má před sebou velkou budoucnost, synku, a s tvou pomocí nás vezme s sebou.“

Katherine Brooksová.

Dívka z baru. Dívka, kterou jsem nechal jít. Dívka, jejíž ústa pořád zoufale toužím cítit kolem svého ptáka.

A pracuje tady. V mojí kanceláři, kde jsem přísahal, že se nikdy... nikdy... nebudu zaplétat. Její teplá, jemná ruka dokonale vklouzla do mé a mě současně napadly dvě věci.

Zprvé: Bůh mě nenávidí. Zadruhé: Většinu života jsem byl zkažený bastard a tohle je účet. A vy víte, co se říká o účtech, nebo ne?

Ano, účty se prostě musejí platit.

Kapitola tři

Pevně věřím ve vlastní odhodlání. Vůli. Kontrolu. Já určuju svou cestu životem. Já rozhoduju o svých úspěších a prohrách. Kašlu na osud. Osud mi může políbit prdel. Když něco opravdu, ale opravdu chci, dostanu to. Když se na to zaměřím a obětuju tomu všechno, není nic, čeho bych nedosáhl.

Ptáte se, o čem je celá tahle moje póza? Proč zním jako motivační řečník na setkání skupiny „pomoz si sám“? Co přesně se snažím říct?

Ve zkratce: Ovládám svého ptáka. Můj pták neovládá mě. To už si půldruhé hodiny snažím sám sobě namluvit.

Vidíte mě, jak sedím u stolu a mumlám si pro sebe jako schizofrenik, kterému došly prášky?

Tak to jsem já a připomínám si dogmata, svatá kréda, která mě dovedla tam, kde jsem. Ta, která ze mě udělala nesporného vítěze v ložnici i v kanceláři. Ta, která dosud nikdy neselehala. Ta, která bych nejradši vyhodil z okna. A to všechno kvůli ženské ve vedlejší kanceláři.

Katherine „Každý mi říká Kate“ Brooksové.

Promluvme si o falších.

Jak to vidím, pořád ještě můžu usilovat o zlato. Technicky vzato, nepotkal jsem Kate v práci, ale v baru, což znamená, že nespadá do kategorie „spolupracovník“ a ponechává si původní status „náhodné známosti“.

Co? Vždyť jsem obchodník, hledat skuliny je moje práce.

Takže, přinejmenším teoreticky, ji můžu přefíknout a nepopřít přitom osobní zákony přírody. Pak samozřejmě nastane problém se strategií.

Toužebné pohledy, doufající oči, patetické pokusy vyvolat ve mně žárlivost. Údajně „náhodná“ setkání, dotazy na mé plány, zdánlivě

nenucené procházení kolem dveří mé kanceláře. To všechno se nevyhnutelně vystupňuje do pseudostalkingu.

Některé ženy vztahy na jednu noc zvládají, některé ne. A o ty, které to neumí, jsem rozhodně nestál.

Byl by to pěkněj vopruz.

Takže není podstatné, jak moc chci, není podstatné, kudy mě vedou myšlenky. Tohle není věc, kterou bych chtěl vnášet na svoje pracoviště. Má svatyně – můj druhý domov.

Nestane se to. Tečka.

Tak to je. Konec diskuse.

Případ uzavřen.

Kate Brooksová je oficiálně vyškrtnutá z mého seznamu potenciálních kořistí. Je zakázaná, nedotknutelná, a to za všech okolností, stejně jako bývalky mých kamarádů, šéfova dcera a nejlepší sestřina kamarádka.

I když tahle poslední kategorie je tak trochu šedá zóna. Když mi bylo osmnáct, strávila u nás léto Cheryl Phillipsová, Alexandřina nejlepší kamarádka. Bůh jí žehnej, ta holka měla pusku jako vysavač. Naštěstí pro mě Mrcha nikdy nezjistila, že mě její kamarádka ve dvě v noci chodila navštěvovat. V opačném případě by se rozpoutalo peklo, a tím myslím peklo přímo apokalyptických rozměrů.

Kde jsme to skončili?

Správně, vysvětloval jsem, že jsem došel k jednoznačnému rozhodnutí, že se zadku Kate Brooksové, bohužel, nikdy nedotknu. A nevádí mi to. Fakt.

Skoro jsem to sám sobě uvěřil.

Přesně do chvíle, kdy se zjevila ve dveřích.

Bože.

Měla brýle. Takové ty s tmavými obroučkami, jako ženská verze Clarka Kenta. Na většině žen by vypadaly podivně a neatraktivně. Na ní ne. Na můstku malého nosíku, jako rám těch krásných očí lemovaných dlouhými řasami, působily neuvěřitelně sexy.

Když začala mluvit, v hlavě se mi najednou objevily všechny představy o sexy učitelkách, co jsem kdy měl. Odvíjely se hned vedle těch o zdánlivě asexuálních knihovnicích, které jsou ve skutečnosti nymfomanky v kůži a s pouty.

Tohle všechno se mi odehrávalo v hlavě a ona pořád mluvila.
Krucinál, co vůbec říká?

Zavřel jsem oči, abych přestal zírat na její lesklé rty, a konečně mohl zpracovat slova, která jí vycházela z úst.

„...otec říkal, že byste mi s tím mohl pomoci.“ Zmlkla a s očekáváním se na mě zahleděla.

„Promiňte, nesoustředil jsem se. Nechtěla byste se posadit a říct mi to znovu?“ zeptal jsem se a můj hlas ani náznakem neprozrazoval mou vnitřní nadrženosť.

Další poznámka pro vás, dámy. Tohle je fakt: muži myslí na sex dvacet čtyři hodin denně, sedm dní v týdnu. Přesné číslo je každých 5,2 vteřiny nebo nějaká podobná hovadina.

Takže jde o to, že když se zeptáte: „Co chceš k večeři?“, my myslíme na to, že vás ošukáme na kuchyňské lince. Když nám vyprávíte o připitomělém filmu, který jste minulý týden viděly s kamarádkami, my myslíme na porno, které jsme sledovali na kabelovce včera v noci. Když nám ukazujete modelové lodičky, které jste si koupily ve slevě, my myslíme na to, jak by vypadaly na našich ramenou.

Jen jsem si myslel, že byste to chtěly vědět. Nestřílejte, jen tlumočím. Je to prokletí, fakt.

Podle mě za to může Adam. Tomu chlapovi ležel svět u nohou. Pobíhal si tu nahý, měl sexy ženskou, která uspokojila každý jeho rozmar. Doufám, že to jablko bylo fakt dobrý, protože nám ostatním to kvůli němu pěkně podělal. My se teď musíme snažit, v mém případě zoufale toužit, abychom to nechtěli neustále dělat. Posadila se do křesla proti mému stolu a přehodila si nohu přes nohu.

Neďívej se jí na nohy. Neďívej se jí na nohy.

Pozdě.

Byly pevné, snědé a vypadaly jemné jako hedvábí. Olízl jsem si rty a přinutil se dívat se jí do očí.

„Takže,“ začala znovu, „zpracovávám portfolio programovací společnosti Genesis. Slyšel jste o nich?“

„Něco málo,“ odpověděl jsem a zahleděl se do papírů na stole, abych zarazil proud neslušných představ, které zvuk jejího hlasu vyvolal v mé deviantní mysli.

Zlobivý chlapec. Myslíte, že by mě Kate potrestala, kdybych jí řekl, jak zlobivý jsem?

Já vím, vím, ale prostě si nemůžu pomoci.

„V posledním čtvrtletí vykazali tři miliony před zdaněním,“ řekla.

„Opravdu?“

„Vím, že to není nic světoborného, ale dokazuje to, že mají solidní základy. Jsou pořád malí, ale to je součást úspěchu. Jejich programátoři jsou mladí a ambiciózní. Říká se, že mají nápady, díky kterým bude Wii vypadat jako Atari. A mají mozky na to, aby to uskutečnili. Co jim chybí, je kapitál.“

Vstala a nahnula se nad stůl, aby mi podala složku. Zaplavila mě sladká květinová vůně. Byla rozkošná, svůdná – ne jako ty babky, které míváte cestou na poštu a jejichž parfém vás prakticky zadusí.

Měl jsem nutkání přitisknout jí tvář na krk a zhluboka dýchat.

Ovládl jsem se a místo toho otevřel složku.

„Ukázala jsem to panu Evansovi... tedy vašemu otci, a on mi řekl, ať to s vámi proberu. Myslí si, že jeden z vašich klientů...“

„Alphacom,“ přikývl jsem.

„Správně. Myslí si, že by Alphacom mohl mít zájem.“

Podíval jsem se na to, co zatím udělala. Bylo to dobré. Detailní a informativní, ale cílené. Mozek – tedy ten, který mi sídlí nad rameny –, začal pomalu přerazovat na vyšší rychlost. Jestli mě něco dokáže odvést od myšlenek na sex, je to práce. Dobrý kšeft. A tady jsem okamžitě ucítil potenciál.

Nevoněl sice tak nádherně jako Kate Brooksová, ale neměl k tomu daleko.

Pokynul jsem jí, aby si sedla. „To je dobré, Katy. Velmi dobré. Tohle bych Seansonovi určitě prodal. To je ředitel Alphacomu.“

Oči se jí trochu zúžily. „Ale přiberete mě k tomu.“

Usmál jsem se. „Samozřejmě. Vypadám jako někdo, kdo potřebuje krást nápady?“

Zakoulela očima a usmála se. Tentokrát jsem se prostě nemohl dívat jinam.

„Samozřejmě že ne, pane Evansi. Nechtěla jsem tím naznačit... ale... zkrátka... jsem tu první den.“

„No, když se na to dívám, řekl bych, že to byl velmi dobrý první den. A říkejte mi Drewe, prosím.“

Přikývla. Opřel jsem se v křesle a zkoumavě si ji prohlížel od hlavy k patě. Bylo to naprosto neprofesionální, ale to mi bylo srdečně jedno.

„Tak... oslava nové práce?“ zeptal jsem se a připomněl jí sobotní poznámku v REM.

Kousla se do rtu a mě začaly škrtit kalhoty, protože jsem se pohnul a ztvrdnu. Zase. Jestli to takhle půjde dál, tak než se dostanu domů, budu mít modrý koule.

„Ano, nová práce,“ pokrčila rameny a pak dodala: „Došlo mi, kdo jste, když jste mi řekl křestní jméno a jméno firmy.“

„Vy jste o mně slyšela?“ zeptal jsem se s upřímnou zvědavostí.

„Jistě. Myslím, že v branži není moc lidí, kteří by nečetli v *Business Weekly* o ‚zlatém hochovi od Evanse, Reinharta a Fishera...‘ nebo na vás nenarazili na straně šest.“

Její poslední slova mířila ke společenským rubrikám, v nichž jsem poměrně častým hostem.

„Jestli jste mě odmítla jen proto, že tu pracuju,“ řekl jsem, „otec bude mít do hodiny na stole mou výpověď.“

Rozesmála se a pak s lehkým začervenaním odpověděla: „Ne, to nebyl jediný důvod.“ Zvedla ruku, aby mi připomněla takřka neviditelný zásnubní prsten. „Nejste teď rád, že jsem vás odmítla? Bylo by dost trapné, kdyby se mezi námi něco stalo, nemyslíte?“

Se zcela vážnou tváří jsem jí řekl: „Stálo by to za to.“

Pochybovačně zvedla obočí: „I když teď pracuju pod vámi?“

Ale no tak – teď si sama naběhla a věděla to. Pracuje pode mnou? Jak mám tohle ignorovat?

Jen jsem zvedl obočí a ona potřásla hlavou a znovu se zasmála.

Vyzývavě jsem se zeptal: „Ale není vám to nepříjemné, že ne?“

„Vůbec ne. Vy takhle jednáte se všemi svými zaměstnanci? V tom případě vás ale musím upozornit, že si přímo říkáte o soudní spor.“

Nedokázal jsem potlačit úsměv. Byla samé překvapení. Ostrá. Rychlá. Budu muset přemýšlet, než jí cokoli řeknu. To se mi líbilo.

Ona se mi líbila.

„Ne, se všemi svými zaměstnanci takhle nejednám. Nikdy. Jen s jedním, na kterého od sobotní noci nemůžu přestat myslet.“

Fajn, možná jsem na ni nemyslel ve chvíli, kdy jsem dováděl s dvojčaty. Ale aspoň zčásti to pravda byla.

„Jste nenapravitelný,“ řekla mi s úsměvem, který naznačoval, že podle ní jsem roztomilý.

Jsem všelijaký, zlato, ale roztomilý rozhodně ne.

„Když vidím něco, co se mi líbí, usiluju o to. Jsem zvyklý dostat, co chci.“

V životě ode mě neuslyšíte pravdivější výrok. Ale teď mi dovolte odbočit. Rád bych, abyste byli v obraze.

Víte, moje matka Anne vždycky chtěla velkou rodinu – pět, možná šest dětí. Alexandra je o pět let starší než já. Pět let vám možná nepřipadá moc, ale pro mou matku to byla věčnost. V rodině se říká, že matka nemohla po Alexandře znovu otěhotnět, ne že by se nesnažila. Říkali tomu „sekundární neplodnost“. Když bylo mé sestře pět, máti se v podstatě vzdala naděje, že by někdy měla další děti.

A pak hádejte co? Přišel jsem já.

Překvapení.

Byl jsem zázračné dítě. Její drahocenný anděl seslaný Bohem. Její splněné přání, vyslyšená modlitba. A nemyslela si to jen ona. Otec byl stejně nadšený jako vděčný, že má druhé dítě – a navíc syna. A Alexandra – ještě v předmrchovském období – byla radostí bez sebe, že má konečně brášku.

Byl jsem vším, co má rodina chtěla a na co pět let čekala. Byl jsem jejich princátko. Cokoli jsem udělal, bylo dobře, cokoli jsem chtěl, to jsem dostal. Byl jsem nejkrásnější, nejchytřejší, nejmilejší, nejsladší. Byl jsem milovaný nade vše – byl jsem hýčkaný a zbožňovaný.

Jestli si tedy myslíte, že jsem arogantní, sobecký a rozmazlený, asi máte pravdu. Nevyčítejte mi to, není to moje chyba. Jsem produktem své výchovy.

Takže tak. Ale vraťme se do mé kanceláře. Další část bude stát za to.

„Myslím, že byste měla vědět, že vás chci, Kate.“

Vidíte, jak se jí na krku objevil ruměnc a ve tváři překvapení? Jak zvažněla, a když zachytila můj pohled, zahleděla se do země?

Dostávám se jí pod kůži. Taky mě chce. Bojuje s tím, ale je to tam. Můžu ji mít a můžu ji vést přesně tam, kde touží být.

Tohle vědomí mě přinutilo potlačit zasténání, protože chlapík dole zareagoval plnou silou. Chtěl jsem ji líbat, až by ztrácela dech. Chtěl jsem jí vklouznout jazykem mezi plné rty, až by pod ní podklesávala kolena. Chtěl jsem ji zvednout, chtěl jsem, aby mě nohama objímala kolem pasu, chtěl jsem ji přitisknout ke zdi a...

„Hej, Drewe, na Třiapadesáté je zácpa. Jestli chceš stihnout schůzku ve čtyři, měl bys vyrazit.“

Díky, Erin. Takhle mi to zbabrat. Úžasná sekretářka – příšerné načasování.

Kate vstala, ramena ztuhlá, záda jako pravítko, a vydala se ke dveřím. „Díky za váš čas, pane Evansi. A... ozvěte se, až mě budete potřebovat.“ Ani se na mě nepodívala.

Při těch slovech jsem významně zvedl obočí. Líbilo se mi, když byla nervózní – i to, že jsem za to mohl já.

Lehce se ušklíbla: „Ve věci Alphacomu a Genesis. Dejte vědět, co mám udělat... co chcete, abych udělala... no, vždyť víte, co myslím.“

Můj hlas ji zastavil těsně u dveří: „Kate?“

Tázavě se ke mně otočila.

Ukázal jsem na sebe: „Jmenuju se Drew.“

Usmála se. Už se vzpamatovala a vrátila se jí přirozená sebedůvěra.

Podívala se mi přímo do očí: „Ach ano, uvidíme se později, Drewe.“

Jakmile byla za dveřmi, řekl jsem si pro sebe: „Ach ano, to uvidíme.“

Před odchodem na schůzku jsem si zkontroloval kufřík a uvědomil si, že ta přitažlivost – ne, to není dost silné slovo –, ta potřeba dostat Kate Brooksovou jen tak nezmizí. Můžu se snažit a bojovat s tím, ale – prokristapána – vždyť jsem jenom chlap. Když se svou touhou nic neudělám, může se moje kancelář, místo, které miluju, změnit v mučírnu sexuální frustrace.

K tomu nesmí dojít.

Mám tedy tři možnosti: Můžu dát výpověď. Můžu donutit Kate, aby dala výpověď. Můžu ji přimět, aby se mnou strávila úžasně příjemnou noc. Dostat to ze systému – ať už jsou následky jakékoli.

Odhadnete, kterou možnost jsem si vybral?

Kapitola čtyři

Ukázalo se, že mi koule nezmodrají. Ten večer jsem se sešel s tou dívkou z kavárny. Byla to instruktorka jógy.

Příjemné.

A co? No tak, nebuďte takoví. Chci Kate, to je mimo diskusi, ale nečekejte ode mě, že než k tomu dojde, budu se chovat jako mnich. Ženy prostě nechápou, že chlap může po jedné toužit a druhou šukat. Krucinál, chlap může milovat jednu, a přitom ošukat deset jiných. Tak to prostě je.

Sex je relax, čistě fyzická záležitost. To je všechno. Aspoň pro muže.

Fajn, fajn. Uklidněte se a nezačněte po mně házet boty nebo tak.

Aspoň pro tohohle muže. Lepší?

Možná pochopíte můj postoj, když vám to řeknu jinak. Určitě si čistíte zuby. Řekněme, že nejradši máte pastu Aquafresh. V krámě ji ale nemají. Mají jen Colgate. Co uděláte? Použijete Colgate, nebo snad ne?

Můžete si chtít čistit zuby Aquafreshem, ale když dojde na věc, použijete prostě to, co máte, abyste ty svoje perličky udrželi čistě bílé. Chápete, jak to myslím? Fajn.

Teď ale zpět k mému příběhu o smutku a bolesti.

* * *

Nikdy dřív jsem ženu nesvedl.

Šokující, já vím.

Vysvětlím vám to. Nikdy dřív jsem ženu svádět nemusel, ne v klasickém slova smyslu. Většinou stačil pohled, mrknutí, úsměv. Přátelský pozdrav, sklenička nebo dvě. Potom už slovní výměna zahrnuje jen jednoslovné věty jako „Hloub!“, „Více!“, „Níž...“ Však mi rozumíte.

Takže celá koncepce, jak ukecat ženu až do postele, je pro mě nová, to připouštím. Ale velké starosti mi to nedělá. Ptáte se proč?

Protože hraju šachy.

Šachy jsou o strategii, o plánování. O tom, že myslíte o dva tahy dopředu. O tom, že vedete soupeře tam, kde ho potřebujete mít.

Dva týdny po Kateině nástupu do práce jsem s ní zacházel přesně tak, jako bych hrál šachy. Pár vyzývavých slov, několik nevinných, ale svůdných pohlazení. Nebudu vás nudit detaily každé konverzace. Řeknu jen tolik, že věci pěkně postupovaly a všechno šlo podle plánu.

Počítal jsem, že budu potřebovat ještě tak týden - maximálně dva -, než budu schopen umístit svůj zlatý poklad mezi její smetanová stehna. Už jsem věděl, jak se to odehraje. Po pravdě řečeno, snil jsem o tom a představoval si to celé hodiny.

Chcete to slyšet?

Stane se to v mé kanceláři, večer, až budeme oba pracovat přesčas. Bude unavená a ztuhlá. Navrhnu, že jí namasíruju krk, a ona mi to dovolí. Pak se sehnou a políbím ji - začnu na ramenou, pak se přesunu na krk a jazykem budu ochutnávat její kůži. Nakonec se políbíme a bude to naprosto spalující. Kate zapomene na všechny důvody, proč bychom neměli: na společné pracoviště, jejího pitomého snoubence. Jediné, na co bude myslet, budu já a věci, které s ní budou dělat moje zkušené ruce.

Mám v kanceláři pohovku. Není kožená, je semišová. Nechává semiš fleky? Doufám, že ne, protože právě tam skončíme, na mé žalostně nepoužívané pohovce.

A teď se vás zeptám: Znáte ty reklamy, které vám vykládají, jak se může v jediném okamžiku změnit váš život?

Ano, někam tím mířím - jen mějte trpělivost.

Víte, o jakých reklamách mluvím, nebo ne? Krásný slunečný den, šťastná rodina jede po hlavní silnici a pak... PRÁSK. Čelní srážka s nákladákem. A tatka vyletí z okna, protože neměl zapnutý bezpečnostní pás.

Vymysleli je tak, aby vás vyděsily k smrti. A povedlo se jim to. Je taky fakt, že mají velkou pravdu. Všechny vaše cíle a priority se můžou vmžiku změnit - a většinou tehdy, kdy to nejmíň čekáte.

Po dvou týdnech strategického plánování a snění jsem si byl jistý, že Kate Brooksová bude mou příští jednorázovkou. Nepamatuju, že bych někdy někoho tak moc chtěl. A určitě jsem nikdy na nikoho tak dlouho nečekal. Šlo ale o to, že pro mě to byla jasná záležitost – tedy ne jestli, ale kdy.

A pak, v pondělí ráno, si mě otec zavolal do kanceláře.

„Posaď se, synu, rád bych s tebou probral jednu otázku.“

Otec si mě často volal, aby se mnou prohodil věci, o kterých ostatní zaměstnanci ještě vědět neměli. „Právě jsem domluvil se Saulem Andersonem. Chce diverzifikovat. Přijede příští měsíc a bude se poohlížet po nápadech.“

Saul Anderson je mediální magnát. Velké peníze – ten typ, vedle kterého Rupert Murdoch vypadá jako poslíček. Máte kapesník? Myslím, že budu slintat blahem.

„Příští měsíc? Fajn, to zvládnou, žádný problém.“ Cítil jsem, jak mě zaplavuje vzrušení. Takhle se musí cítit žralok, když někdo hodí do vody krvavý flák masa. Je to rauš.

„Drewe...“ pokračoval otec, ale v hlavě mi vířilo příliš mnoho nápadů, než abych ho poslouchal.

„Naznačil nějak, co hledá? Možnosti jsou v podstatě nekonečné.“

„Synku...“ zkusil to otec znova.

Už asi tušíte, co přijde.

Přesto jsem žvanil dál. „Kabelový televize jsou dojná kráva. Sociální média jsou momentálně v hajzlu, takže bysme je mohli získat levně. Filmová produkce je vždycky sázka na jistotu, a kdyby to pak hrál do vlastní sítě, snížil by si provozní náklady.“

„Drewe, já to chci dát Kate Brooksově.“

No moment. Můžete mi to zopakovat?

„Co?“

„Je dobrá, Drewe. Říkám ti, že je zatraceně dobrá.“

„Je tady čtrnáct dní!“

Psi si hlídají své území. To snad víte. Proto se v parku každé čtyři vteřiny zastavují a čurají na všechny strany. Myslí si totiž, že je park jejich, a chtějí, aby to ostatní psi věděli, aby věděli, že oni tam byli první. Je to neverbální způsob jak říct: „Vypadni a najdi si svůj park.“

Muži jsou stejní.

Ne že bych očural svůj stůl kolem dokola nebo tak, ale tahle firma je moje. Pečoval jsem o své klienty, ještě když to byly jen malé podniky. Jako hrdý otec jsem sledoval, jak rostou v silné konglomeráty. Staral jsem se o všechny jejich potřeby, věnoval jim hodiny a hodiny, léta bezesných nocí. Pro mě to nebyla jenom práce – byl jsem to já sám. A ať se propadnu, jestli sem nakráčí Kate Brooksová a sebere mi to.

A je úplně jedno, jak sexy nohy má.

„Ano,“ řekl otec, „a viděls něco z toho, s čím za těch čtrnáct dní přišla? Je tady první a odchází poslední – každý den. Je nezatížená, má nekonvenční myšlení a přišla s několika nejinovativnějšími investicemi, jaké jsem kdy viděl. Instinkt mi říká, abych jí ten míč přihrál a počkal, co s ním udělá.“

Jak přesně se projevují první varovné signály demence?

„Podělá to. To udělá,“ zaječel jsem. Ze zkušenosti jsem věděl, že s dramatickými výstupy se u otce daleko nedostanu, tak jsem si stiskl kořen nosu a pokusil se uklidnit. „Fajn, tati, rozumím, co mi říkáš, ale Saul Anderson není klient, kterýho někomu předáš a budeš sledovat, co z toho bude. Je to klient, kterýho dáš tomu nejlepšímu a nejchytřejšímu člověku, který ho dovede až k brance. A to jsem já.“

No ne? Udivilo mě, že se mu ve tváři objevila nejistota.

Otcovo mlčení se prodlužovalo a mně se začal svírat žaludek. Ne že bych měl otcovský komplex nebo tak, ale lhal bych, kdybych tvrdil, že mě netěší, že je otec na mou práci pyšný. Jsem jeho pravá ruka, jeho opora. Když dojde na skrumáž, můžete se vsadit, že jsem jediný, komu John Evans přihraje.

Alespoň jsem býval.

Byl jsem zvyklý na jeho bezvýhradnou důvěru a fakt, že ta důvěra najednou kolísá, byl... no... Zatraceně to bolelo.

„Něco ti řeknu.“ Podíval se na mě. „Máme na to měsíc. Připrav prezentaci. Kate udělá totéž. Kdo z vás mě ohromí, dostane Andersona.“

Měl bych být uražený, fakt. Jako by žádal oscarového vítěze, aby šel na konkurz na obyčejného statistu. Ale nebudu se hádat. Mám moc práce s plánováním dalšího tahu.

Už chápete, co jsem říkal o životě?